

O. K.

Myslím, že si budem radšej robiť poznámky, pretože sa mi deje čosi fakt divné a ja netuším:

1. ako sa volám
2. ako sa ktokoľvek volá
3. kde som
4. ako som sa sem dostala
5. kde bývam
6. koľko mám rokov (som dieťa alebo len malá?)
7. čo som robila od narodenia dodnes
8. či mám radšej psy alebo mačky
9. či vôbec verím na celé to delenie ľudí na psíčkarov a mačičkárov
10. čo by asi mohlo byť na jedenástej strane, ktorá je z tohto zápisníka vytrhnutá
11. prečo sa mi to stalo
12. ako dlho to potrvá alebo
13. čo mám robiť ďalej

A teraz to, ČO VIEM:

1. som človek
2. som dievča
3. mám oblečené čierne šaty
4. mám oblečené čierne podkolenky
5. mám dlhé čierne vlasy
6. zdá sa, že mám rada čiernu farbu
7. nedávno som stúpila na žuvačku
8. som bledá, takže tie modriny na mojej ľavej ruke dosť vidno
9. mám zápisník, ceruzku a prak – nič viac
10. som ľaváčka
11. hovorím po anglicky
12. Zem je guľatá a obieha okolo Slnka
13. zdá sa, že mám rada číslo trinásť

Neskôr

Nachádzam sa v meste menom Čierna Skala. Aspoň v novinách to píšú. Nevie, či takéto malé mestečko vôbec potrebuje svoje noviny. Škoda, že si nepamätám žiadne iné mesto a nemôžem porovnávať. Zatiaľ som tu videla toto: dve ulice, možno tak

pätnäšť budov a koldokola samú pustinu. Takmer všetko – príroda aj ľudské výtvyry – je v nejakom odtieni béžovej. Je tu autobusová stanica. Hrástka obchodov. Jedno pidipolíčko zelene, čo má byť akože park.

Vyzerá to ako tiché a pokojné miesto, no bohvie prečo mám také neodbytné podozrenie, že tu číha akási plazivá hrozba a čosi tajomne odporné.

Neviem iste, či to viac vypovedá o Čiernej Skale alebo o MNE.

Neriešim. Zopár noviniek:

1. Nič tu nespoznavám.
2. Zdá sa, že v Čiernej Skale ma nikto nepozná.
3. V Čiernej Skale je dosť ľudí, ktorých baví na mňa civieť.
4. Divné psy nie vždy stoja o maznanie.
5. Mám radšej mačky.
6. Akurát, keď potrebujete Centrum pre liečbu straty pamäti, široko-ďaleko žiadne nie je.
7. Nieкто sa o mňa možno strachuje, no ten nieкто je ktoviekde.
8. Dnes budem asi spať na ulici.
9. Som hladná.
10. Jedlo stojí peniaze.
11. Nemám žiadne peniaze.
12. Amnézia je nanič... veľké... čierne... nič.
13. Používanie praku na pobavenie okoloidúcich sa v Čiernej Skale trestá pokutou.

Neskôr

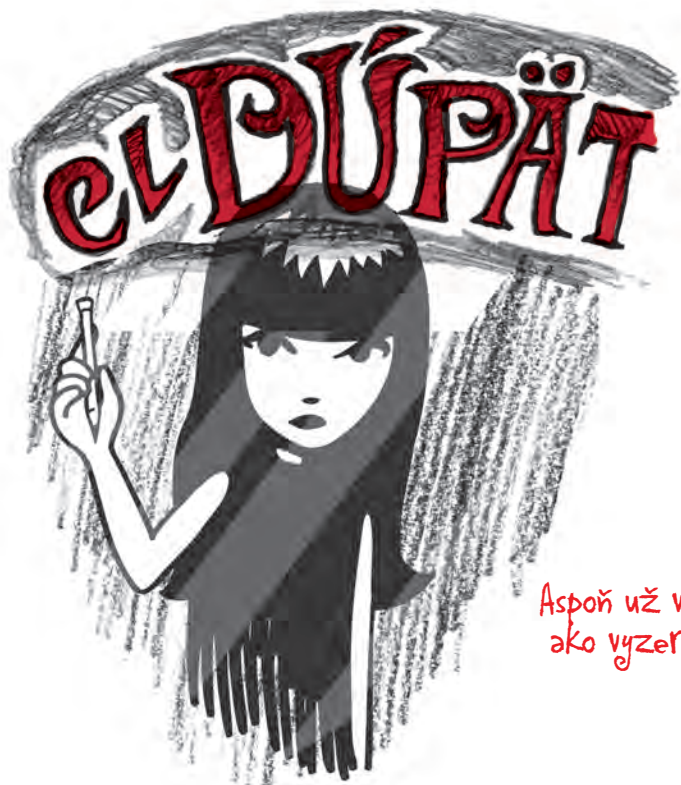
Nakrmená. Takto sa to celé zomlelo: keď mi policajti povedali, aby som sa im stratila z očí, zašila som sa do kaviarne menom El Dúpäto. Hoci to bol el debilný nápad. Cicušky za barom som sa spýtala, či nemá tak náhodou nejaké jedlo zadara. Ona na to, že môžem pozametať dlážku. Javajs! Chcelo to lopatu! Teda, aspoň v rohoch, kam ľudia odkopli väčšinu väčších odpadkov.

Toto zo seba vidím

I keď zoberiem do úvahy svoju amnéziu, myslím, že túto budovu môžem s pokojným svedomím vyhlásiť za jednu z najšerednejších, aké som kedy videla. Vnútri: olupujúca sa farba na niektorých stenách, na iných zasa drevené obloženie v žalostnom stave, staručký polorozpadnutý nábytok a potom tie schátrané okná, ktoré zahrkocú vždy, keď okolo prejde auto. Ešte sú tu vratké schody, ktoré podľa všetkého vedú do Ríše odporých pavučín na poschodí. Ani hudba nebola práve pohladenie pre uši – akési strašidelné šepoty z rádia, ktoré navodzovali atmosféru mesta duchov, opusteného pred sto rokmi, ladili s desivými pazvukmi zdochynajúceho kávovaru.

Takže nie práve najveselejšie miesto. Ani najčistejšie. Ale, ak mám byť úprimná... celkom mi vyhovuje. Zaujímavé.

Vonku: najodpudivejší na El Dúpäti je ten nešťastný hrubý béžový náter, ktorý ho celý pokrýva. Druhý najodpudivejší prvok boli isto tie veľké... ÚTVARY... na streche. Nemám šajn, čo sú zač. Prerastené béžové plastiky

Aspoň už viem,
ako vyzerám.

ožuvanej žuvačky alebo čo ja viem. Inak je ťažké povedať, AKO táto budova vyzerá. Ten béžový náter je totiž taký hrubý, že pod ním zaniká všetko, čo by sa dalo nazvať architektonickými detailmi.

Keď už som asi dvadsiaty tretí raz vychádzala zadným vchodom s lopatkou storočného humusu, ktorý som šla vyšmariť do smetiaka, skalopevne som sa rozhodla, že ak sa mi nepodarí zvrátiť moju amnéziu, či skôr – kým sa mi ju nepodarí zvrátiť, utáborím sa v uličke za El Dúpätom. El Žúžoland. Zástupy úžasných, dobre zásobených smetiakov! Dost' stavebného materiálu na parádny prístrešok. Zvierací kamaráti! S miestnymi mačkami som sa skamošila raz-dva – neodolali dobrotám, čo som vytiahla zo smetí. Dúfam, že dnes večer sa mi odvdáčia – o to viac, ak bude mrazivo. Niet lepšieho lieku na oziabanie ako kožušok zo sedemnástich mačiek.

Teraz sedím za stolom v kaviarni, tlačím sendvič a poškuľujem po zákazníkoch. Po všetkých siedmich. Vyzerajú celkom normálne, teda okrem toho, že sa za celý čas, čo som tu, ani nepohli. Neriešim. Aspoňže tu na mňa už tak nezazerajú ako vonku. Dúfam, že tu pár dní vydržím.

Neskôr

Dala som reč s cicou za barom. Volá sa Havranka.

- ONA: Čau, drobec.
- JA: [Oh. Tým myslí mňa. Zrejme SOM predsa len dieťa, nielen malá.]... Áno?
- O: Ehm... ešte sendvič?
- JA: Áno, vďaka. [Dlhá mlčanlivá chvíľa jedenia.]
- O: Tak fajn.
- JA: Fajn.
- O: Som Havranka. A ty?
- JA: Ploštica. [Ani neviem, prečo som to povedala. Možno v tom majú prsty všetky tie ploštice, čo som musela dnes vymiesť. Alebo tá jej štica – parochňa, z ktorej jej

smiešne vytŕčali uši. Tak sa však rozhodne nevolám, naozaj.]

H: Ahaaaaaaa...

JA: Áno.

Chvíľu to takto pokračovalo. Po pár minútach tejto nie práve najdychapľnejšej debaty som si všimla, že sa pripravuje na nejakú priamu otázku, čo sa zbehlo asi takto nejako:

H: Áno, takže Ploštica.

JA: Áno.

H: Ehmmmm, bývaš niekde tu v okolí?

[Tejto otázky som sa desila. Počas zametania podlahy som však, našťastie, mala dosť času vymyslieť dokonalú odpoveď.]

JA: Niée...

H: Ahaaaaa, tak fajn.

Potom sa celá zahanbila, rýchlo sa otočila ku kávaru a začala robiť espresso – jednu šálku za druhou, ktoré si nikto ani neobjednal. Bol to žalostný pohľad – najmä pri tých príšerne hlasných hrkotavých a vŕzgavých zvukoch toho stroja, ktorý evidentne potreboval len podložitiť a kvapku lepidla. Takže som sa vykradla von do uličky, zo smetiaka som vyhrabala potrebnú výbavu a vrátila sa dat veci do poriadku.

